

РЕШЕНИЕ

№ 279

гр. Пловдив, 06.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VII СЪСТАВ, в публично заседание на осми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Стефка Т. Михова

Членове: Борис Д. Илиев
Николай К. Стоянов

при участието на секретаря Ангелинка Ил. Костадинова
като разглежда докладваното от Борис Д. Илиев Въззивно гражданско дело № 20235300500024 по описа за 2023 година

Производството е по чл.258 и сл. от ГПК.

Делото е образувано по въззивна жалба, подадена от “Еос матрикс” ЕООД, със седалище и адрес на управление гр.С., ул. „Р.П.-К.“ №***-***, ЕИК 131001375, чрез пълномощника адв. Н. К., против Решение №3527 от 31.10.2022г., постановено по гр.д. №2574/2022г. по описа на Районен съд- Пловдив, XVIII гр.с., в частта му, с която е признато за установено в отношенията между страните, че Д. Д. Д, ЕГН *****, не дължи на жалбоподателя сумите от 11863,39 лв.- неплатена главница по договор за банков кредит, сключен на 11.10.2007г.; и 2468,24 лв.- законна лихва за периода 15.12.2010г.-04.02.2022г., за които е бил издаден изпълнителен лист от 16.12.2010г. по ч. гр. д. №21595/2010г. на Районен съд- Пловдив в полза на „Обединена българска банка“ АД, които вземания са били прехвърлени на „Еос матрикс“ ЕООД с договор за цесия. Във въззивната жалба са изложени подробни оплаквания за неправилност на първоинстанционното решение в обжалваната му част. Искането до въззивния съд е за отмяната му и отхвърлянето на исковите претенции и присъждане на направените по делото разноски.

В срока по чл.263 ал.1 от ГПК е постъпил отговор от въззиваемата страна Д. Д. Д., ЕГН *****, подаден чрез пълномощника му адв. С. П., в който се поддържа, че решението е правилно и се иска потвърждаването му и присъждане на направените във въззивната инстанция разноски.

Съдът, след преценка на събраните в хода на производството доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК от легитимирана страна и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

В обжалваната част на решението първоинстанционният съд е бил сезиран с предявен от Д. Д. Д. иск с правно основание чл. 439, ал. 2 от ГПК, за признаване за установено, че не дължи поради изтекла погасителна давност на „Еос матрикс“ ЕООД сумите от 11863,39 лв.- неплатена главница по договор за банков кредит, сключен на 11.10.2007г.; и 2468,24 лв.- законна лихва за периода 15.12.2010г.- 04.02.2022г., за които е бил издаден изпълнителен лист от 16.12.2010г. по ч. гр. д. №21595/2010г. на Районен съд- Пловдив в полза на „Обединена българска банка“ АД, които вземания са били прехвърлени на „Еос матрикс“ ЕООД с договор за цесия и за събирането им е образувано изпълнително дело №662/2019г. по описа на ЧСИ М.О., рег. №***. С обжалваното решение първоинстанционният съд е уважил предявения иск. Като е проследил хронологично извършените по първоначално образуваното изпълнително дело №993/2013г. по описа на ЧСИ М.О. действия, съдът е приел, че след 25.02.2014г., когато е бил наложен заповед на МПС на длъжника, в период от повече от две години не са поискани и не са предприети изпълнителни действия спрямо него, поради което считано от 25.02.2016г. изпълнителното производство е прекратено по силата на закона. Изложил е доводи, че последващите действия по изпълнителното дело са невалидни, тъй като са извършени по вече прекратено изпълнително дело и съответно не прекъсват давността. С оглед настъпилото последно прекъсване на давността от 25.02.2014г. и липсата на последващи действия за прекъсването ѝ съдът е приел, че на 25.02.2019г., преди образуване на новото изпълнително дело №662/2019г. по описа на ЧСИ М.О., вземанията са били погасени по давност.

При извършената служебна проверка на решението съобразно правомощията си по чл. 269, изр. 1 ГПК съдът намери, че същото е валидно и допустимо, поради което на основание чл. 269, изр. 2 ГПК следва да бъде проверена неговата правилност съобразно посоченото в жалбата, както и при служебна проверка за спазването на императивните материалноправни норми съгласно дадените указания в т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. на ОСГТК на ВКС.

От събраните по делото и неоспорени от страните писмени доказателства се установява, че на 16.12.2010г. по ч. гр. д. № 21595/2010г. по описа на РС-Пловдив срещу длъжниците В.С.Н., Я.Я.Х. и Д. Д. Д. са били издадени заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК и изпълнителен лист, съгласно които са осъдени да заплатят на „Обединена българска банка“ АД сумите от 15834,02 лв.- главница, 1393,95 лв.- договорна лихва за периода 28.03.2010г.-14.12.2010г.; 92,88 лв.- наказателна лихва за периода 28.03.2010г.-14.12.2010г., ведно със законна лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението- 15.12.2010г. до окончателното ѝ заплащане, дължими по договор за банков кредит от 11.10.2007г., както и сумата от 1062,12 лв.- разноси по делото. За принудителното удовлетворяване на вземанията си и въз основа на така издадения изпълнителен лист банката е образувала на 18.05.2013г. изпълнително дело №993/2013г. по описа на ЧСИ М.О., рег. №***, с район на действие Окръжен съд- Пловдив. С молбата за образуване на изпълнителното дело вискателят е посочил изпълнителни способности и е поискал извършване на изпълнителни действия срещу длъжниците, вкл. срещу ищеца в настоящото производство Д. Д. Д.. Поканата за доброволно изпълнение на последния е била връчена на 29.05.2013г. С разпореждане от 20.02.2014г. на съдебния изпълнител е бил наложен заповед върху МПС на длъжника Д. Д. Д., който е бил вписан в Сектор „Пътна полиция“- Хасково на 10.03.2014г. /л.190 от първоинстанционното дело/. С писмена молба от 22.03.2017г. вискателят „Обединена българска банка“ АД, чрез пълномощника си адв. Г.Б., е поискал налагане на заповед върху получаваното от длъжника трудово възнаграждение. На 31.01.2018г. между „Обединена българска

банка“ АД, като цедент, и „Еос матрикс“ ЕООД, като цесионер, е бил сключен договор за прехвърляне на парични вземания, по силата който вземанията на банката по договора за банков кредит от 11.10.2007г., които са предмет на събиране по изпълнително дело №993/2013г. по описа на ЧСИ М.О., рег. №***, са били прехвърлени на „Еос матрикс“ ЕООД. По искане на посоченото дружество с постановление на съдебния изпълнител от 20.11.2019г. изпълнителното производство е било прекратено на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК, като след влизане в сила на постановлението новият вискател е получил оригинала на изпълнителния лист. На 17.12.2019г. по молба на „Еос матрикс“ ЕООД и въз основа на същия изпълнителен лист срещу длъжниците В.С.Н., Я.Я.Х. и Д. Д. Д. е било образувано изпълнително дело №662/2019г. по описа на ЧСИ М.О.. С молбата за образуване на делото вискателят е поискал насрочване на опис на движими вещи на длъжниците. С разпореждане от 25.02.2020г. на съдебния изпълнител е бил наложен запор върху МПС на длъжника Д. Д. Д., а с разпореждане от 21.01.2022г.- запор върху банковата му сметка в „***“ АД, като запорното съобщение е било връчено на третото задължено лице на 28.01.2022г.

При така изложените факти могат да се направят следните правни изводи:

Предявеният иск е с правно основание чл. 439, ал.2 от ГПК, според който длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението само въз основа на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. В случая, доколкото изпълнителното основание е заповед за изпълнение, то ищецът може да оспорва вземанията само въз основа на факти и обстоятелства, настъпили след влизане в сила на заповедта за изпълнение. Предявеният иск е основан на твърдения, че ищецът не дължи процесните суми поради наличие на новонастъпили обстоятелства- изтекла погасителна давност след влизане в сила на заповедта за изпълнение. В случая по отношение на процесните вземания, които са били установени с влязла в сила заповед за изпълнение, е приложима петгодишната погасителна давност съгласно разпоредбата на чл. 117, ал. 2 от ЗЗД, предвиждаща че ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога пет години. Доколкото влязлата в сила заповед за изпълнение има последиците на съдебно решение- формира сила на пресъдено нещо и установява с обвързваща страните сила, че вземането съществува към момента на изтичането на срока за подаване на възражение, както и има изпълнителна сила, то разпоредбата на чл.117, ал.2 от ЗЗД се прилага и по отношение на установените с нея вземания /в този смисъл- Определение №60818 от 15.12.2021г. на ВКС по гр.д.№2482/2021г., 4-то г.о.; Решение №3 от 04.02.2022г. на ВКС по гр.д.№1722/2021г., 4-то г.о./.

Погасителната давност е започнала да тече от влизане в сила на заповедта за изпълнение, което по отношение на ищеца Д. Д. Д. е станало на 13.06.2013г., тъй като видно от приложеното заверено копие от изпълнителното дело поканата за доброволно изпълнение, ведно със заповедта, му е била връчена на 29.05.2013г., като по делото не се твърди и не се ангажират доказателства той да е подал възражение срещу нея. Преди влизане в сила на заповедта за изпълнение погасителната давност е била прекъсната с молбата на вискателя от 18.05.2013г. за образуване на изпълнителното дело, с която е направено искане за извършване на изпълнителни действия срещу длъжниците. С разпореждане на съдебния изпълнител от 20.02.2014г. е бил наложен запор върху МПС- собственост на длъжника- ищец. До 26.06.2015г. е било в сила Постановление на Пленума на Върховния съд №3/1980г., съгласно което давност не тече по време на изпълнителното производство /Тълкувателно решение №2/26.06.2015г. на ОСГТК на ВКС, с т.10 от което постановлението е обявено за изгубило сила, поражда

действие от датата на постановяването му и не се прилага по отношение на юридически факти, настъпили преди това /в този смисъл- Решение №170 от 17.09.2018г. на ВКС по гр.д.№2382/2017г., IV г.о./, поради което и погасителна давност за процесните вземания би могла да започне да тече от 26.06.2015г. С писмена молба от 22.03.2017г. вискателят „Обединена българска банка“ АД, чрез пълномощника си адв. Г.Б., е поискал налагане на заповор върху получаващото от длъжника трудово възнаграждение. Така подадената молба, в която се съдържа искане за извършване на изпълнителни действия срещу длъжника е прекъснала погасителната давност за вземанията на основание чл.116, б.В от ЗЗД, независимо че въз основа на нея съдебният изпълнител не е извършил поисканото изпълнително действие. Този извод се налага както от мотивите по т.10 от Тълкувателно решение №2/2013г. на ОСГТК на ВКС, в което се приема, че „искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи“, така и от диспозитива по т.10, съгласно който „нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие“. Погасителната давност е била прекъсната и на 17.12.2019г. с молбата за образуване на изпълнително дело №662/2019г. по описа на ЧСИ М.О., с която вискателят е поискал насрочване на опис на движими вещи на длъжниците, както и с налагането на 25.02.2020г. на заповор върху МПС на длъжника Д. Д. Д.. От датите на така извършените действия, с които е прекъсната давността, до датата на подаване на исковата молба по настоящото дело- 24.02.2022г. не е изтекъл срок от пет години, поради което вземанията на ответното дружество не са погасени по давност. Предвид горното предявеният иск е неоснователен и следва да се отхвърли.

Неоснователни са възраженията на ищеца, че предвид настъпилата по изпълнително дело №993/2013г. по описа на ЧСИ М.О. перемпция се обезсилвали и заличавали всички извършени по същото изпълнителни действия, както и че предприетите след прекратяването му такива били ненадлежащи. Съгласно формираната съдебна практика /Решение №37 от 24.02.2021г. на ВКС по гр.д. №1747/2020г., 4-то г.о.; Решение №3 от 04.02.2022г. на ВКС по гр.д. №1722/2021г., 4-то г.о./ настъпилата перемпция на изпълнителното дело е без правно значение за давността, а обезсилването по право на изпълнителните действия по перемираното дело не се отразява на настъпилото по същото прекъсване на погасителната давност съгласно чл.116, б.В от ЗЗД. Когато по изпълнителното дело е направено искане за прилагане на изпълнителен способ след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да го изпълни, а следва да образува ново изпълнително производство, но искането прекъсва давността независимо дали е било образувано ново дело. Ако искането на кредитора е направено своевременно, но изпълнителното действие не е било предприето от надлежния орган преди изтичане на давностния срок по причина, която не зависи от волята на кредитора, давността се счита за прекъсната с искането. Предвид горното в случая направеното от вискателя искане от 22.03.2017г. е прекъснало погасителната давност независимо от настъпилата преди или след това перемпция на изпълнителното дело и независимо, че съдебният изпълнител не е предприел поисканото изпълнително действие.

По така изложените съображения обжалваното решение е неправилно и следва да бъде отменено, като вместо него се постанови ново решение за отхвърляне на иска.

С оглед изхода на правния спор въззиваемата страна следва да бъде осъдена да заплати на търговското дружество-жалбоподател направените във въззивното

производство разноси за заплатена държавна такса в размер на 286,63 лв.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №3527 от 31.10.2022г., постановено по гр.д. №2574/2022г. по описа на Районен съд- Пловдив, XVIII гр.с., в частта му, с която е признато за установено в отношенията между страните, че Д. Д. Д., ЕГН *****, не дължи на “Еос матрикс” ЕООД, със седалище и адрес на управление гр.С., ул. „Р.П.-К.“ №***-***, ЕИК 131001375, сумите от 11863,39 лв.- неплатена главница по договор за банков кредит, сключен на 11.10.2007г.; и 2468,24 лв.- законна лихва за периода 15.12.2010г.-04.02.2022г., за които е бил издаден изпълнителен лист от 16.12.2010г. по ч. гр. д. №21595/2010г. на Районен съд- Пловдив в полза на „Обединена българска банка“ АД, които вземания са били прехвърлени на „Еос матрикс“ ЕООД с договор за цесия, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявения от Д. Д. Д., ЕГН *****, против “Еос матрикс” ЕООД, със седалище и адрес на управление гр.С., ул. „Р.П.-К.“ №***-***, ЕИК 131001375, иск за признаване за установено в отношенията между страните, че ищецът не дължи на ответника сумите от 11863,39 лв.- неплатена главница по договор за банков кредит, сключен на 11.10.2007г.; и 2468,24 лв.- законна лихва за периода 15.12.2010г.-04.02.2022г., за които е бил издаден изпълнителен лист от 16.12.2010г. по ч. гр. д. №21595/2010г. на Районен съд- Пловдив в полза на „Обединена българска банка“ АД, които вземания са били прехвърлени на „Еос матрикс“ ЕООД с договор за цесия от 31.01.2018г. и за събирането им е образувано изпълнително дело №662/2019г. по описа на ЧСИ М.О., рег. №***.

ОСЪЖДА Д. Д. Д., ЕГН *****, да заплати на “Еос матрикс” ЕООД, със седалище и адрес на управление гр.С., ул. „Р.П.-К.“ №***-***, ЕИК 131001375, сумата от 286,63 лв.- разноси по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____